

ת"פ 19150/04/15 - תביעות צפת נגד סרי מוגרבי

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 19150-04-15 תביעות צפת נ' מוגרבי

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
תביעות צפת

המאשימה

נגד

סרי מוגרבי

הנאשם

החלטה ("גמר דין")

כתב אישום ורקע:

1. הנאשם הודה והורשע ביום 29/11/15 בעבירת **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כפי שעולה מכתב האישום, ביום 27/7/12, סמוך לשעה 22:35, בכפר עין קניא, התקשר הנאשם מהטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד של המתלונן, מר מועדאד זהר אל דין - שמילא במועד הרלוונטי לכתב האישום תפקיד של ראש מועצת עין קניא, ואיים עליו באומרו: **"תיזהר, אני אשרוף את הבית שלך וארצח את הילדים שלך"**, זאת על רקע הכנת תכנית מתאר.

2. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום והורשע, נקבע כי יתקבל לגביו תסקיר, אשר יבחן בין היתר גם את שאלת ביטול ההרשעה.

תסקיר שרות המבחן:

3. על פי התסקיר מיום 6/3/16, הנאשם בן 24, מאורס ועתיד להתחתן בקרוב. סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה. עובד בחמש השנים האחרונות ב"כלבו" בקיבוץ כפר בלום, ששני מנהליו בהווה ובעבר הגישו מכתבי המלצה בם שבחו את הנאשם ועבודתו.

עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשם החל בלימודי ספרות בשנת 2011 במכללת צפת, וכי הוא מתכוון להמשיך

ללימודי הוראה ומתכנן עיסוק בהוראת ספרות. הנאשם שיתף כי הפסיק את לימודיו לאחר מעצרו, מחשש שמא יורשע ולא יוכל לעסוק בתחום ההוראה. כיום הנאשם ממשיך לעבוד ב"כלבו" ולומד במקביל חשבות שחר במכללת תל חי. הנאשם הביע חשש שמא הרשעתו תפגע גם בעבודתו זו.

שרות המבחן מסר כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

הנאשם הציג בפני שרות המבחן מסמך מאת המתלונן, לפיו הוא מבקש להקל עם הנאשם ואף למחוק את התלונה נגדו.

הנאשם קיבל אחריות על העבירה, הכיר בתוצאות מעשיו, הביע צער וחרטה, ביטא נכונות לבצע של"צ ונמצא מתאים לביצוע.

מתוך אבחון שנערך לנאשם עלה כי הוא אדם מתפקד ונורמטיבי וביצוע העבירות אינו מאפיין את חייו והתנהלותו.

שרות המבחן סבר כי ענישה בדרך של של"צ תהווה עבורו ענישה חינוכית, יש בה כדי להקטין את הסיכון להישנות עבירות על ידו, והציע תכנית בהיקף של 120 שעות.

שרות המבחן המליץ לסיים את ההליך המשפטי מבלי להרשיע את הנאשם מאחר ומדובר בעבירה ראשונה ויחידה ונוכח רצונו של הנאשם לקדם חיים נורמטיביים וחששו שמא הרשעתו תחבל בסיכויו לעסוק בתחום ההוראה ועלולה להציב מכשולים לעיסוקו בתחומים אחרים.

טיעוני הצדדים לעונש:

ביום 8/5/16 טענו הצדדים לעונש וב"כ הנאשם הגיש את טיעוניו בכתב.

4. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי מדובר בעבירת איומים חמורה נגד ראש המועצה שהוא עובד ציבור וכי מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה מכתובה מתחם הנע ממאסר על תנאי ועד מאסר קצר בפועל.

ב"כ המאשימה עתר להשית על הנאשם מאסר על תנאי שירתיע את הנאשם מביצוע עבירות דומות בעתיד, בשל גילו הצעיר והיעדר עבר פלילי.

ב"כ המאשימה עתר להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה וטען כי הנאשם לא הצביע על פגיעה בשיקומו בעקבות ההרשעה, וכי אין פגיעה קונקרטיה בעתידו אלא אך ורק כוונה עתידית לעסוק בהוראה. הוגשה פסיקה לעניין זה.

5. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם צעיר, שהחל בלימודי ספרות עברית והפסיקם בשל מעצרו, כיום לומד חשבות שכר ומתכוון לעסוק בעתיד בהוראת ספרות. הנאשם נעדר עבר פלילי הודה וחסך זמן שיפוט יקר.

ב"כ הנאשם הגיש מסמך שבו המתלון הביע עמדה סלחנית לגבי הנאשם ומבקש לבטל את התלונה נגדו והזכיר כי המתלון אף הופיע לאחד הדיונים וביקש לחוס על הנאשם.

ב"כ הנאשם עתר לקבל את המלצת התסקיר ולהימנע מהרשעת הנאשם, שתינתן לו הזדמנות להשלים את לימודיו ולנהל חיים נורמטיביים, בנוסף עתר להימנע מהשתת קנס כפי או פיצוי בשל מצבו הכלכלי הקשה.

6. הנאשם

הביע צער והתנצל על מעשיו והבטיח כי לא יחזור עליהם. הנאשם הסביר כי מדובר בפליטת פה וכי גם הוא וגם המתלון הרימו את קולם, ולשאלת בית המשפט הסביר, כי הרקע להתנהגותו הוא הפקעה של האדמה שלו על ידי הרשות.

שאלת ההרשעה:

7. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הנה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

ראו לעניין זה את ע"פ 43351-08-14 **אסייגה אלמיו נגד מדינת ישראל**:

"אכן הכלל המנחה בפלילים הוא, כי אדם שביצע עבירה צפוי להיות מורשע בדין. כך שהימנעות מהרשעה היא, אפוא, חריג לכלל שיופעל במקרים נדירים בלבד. בית המשפט יימנע מהרשעה, רק בנסיבות חריגות שבהן יוכח כי הנזק שנגרם לנאשם מההרשעה גבוה יותר מהתועלת שתצמח ממיצוי הדין עם הנאשם. דהיינו, כאשר לא מתקיים יחס סביר בין הנזק שצפוי לנאשם מן ההרשעה לחומרת העבירה. ראו: ע"פ 2555/13 חי נחמיאס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], (09.01.14) ורע"פ 3852/14 אלכסנדר זיסמן ורשואר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (18.08.14).

8. הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**. שם נאמר כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים:

עמוד 3

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.."

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נגד ויקטור שמש**, נקבע כי ניתן להסתפק במבחן בלי הרשעה, רק במקרים מיוחדים ויוצאי דופן. הימנעות מהרשעה על ידי בית המשפט כאשר אין לכך צידוק ממשי מפרה את הכלל בדבר הרשעה ובכך פוגעים גם בעקרון השוויון בפני החוק.

9. לאור האמור לעיל, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

10. חומרת העבירה ונסיבותיה - הנאשם הורשע בעבירת איומים שבוצעה כלפי ראש מועצת עין קניא - עובד ציבור שמילא את תפקידו על פי דין.

בית המשפט התייחס לא אחת לחומרת עבירת האיומים, ובמיוחד כאלה המופנות כנגד עובדי ציבור.

עבירת האיומים פוגעת בערכים מוגנים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו, תחושת הביטחון ויכולתו לנהל שגרת חיים ללא חשש, וכאשר מדובר בעובד ציבור אזי מוגנים גם ערכי השמירה על הסדר הציבורי, בעל ביטחון הציבור וכן שמירה על שלטון החוק והאמונים על אכיפתו, ויכולתם לבצע את מלאכתם כהלכה וללא חשש מפני פגיעה בשלוות נפשם וביטחונם האישי.

לענין חומרת עבירות האיומים נגד עובדי הציבור והערכים המוגנים, ראו את הדברים שאמר בית המשפט בע"פ 4565/13 **אמון חאלד נגד מדינת ישראל**:

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנובעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר והן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנובע לתפקוד התקין של השירות הציבורי(ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2)172(1972), רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.08.2008), דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.07.2011)). עובדי הציבור "חשופים בצריח" - כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו."

ראו עוד את הדברים שנאמרו בע"פ 6040/13 מדינת ישראל נגד בחוס נעמאן:

"סבורים אנו, כי העונש שהוטל על המשיב בגזר דינו של בית המשפט קמא אינו הולם דיו את חומרת עברותיו ואת חשיבותם של הערכים המוגנים אשר נפגעו בהתנהגותו - יכולתם של גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, שמירת הסדר הציבורי והגנה על בטחון הציבור, ועם אלה עקרון שלטון החוק וכיבודו.."

11. האיום שהשמיע הנאשם תוכנו חריף ובוטה. יחד עם זאת, ענייננו בהתבטאות בודדת ויחידה, ובעבירת איומים אחת בלבד, ולא במסכת התנכלות או איומים, כפי שניתן לראות במקרים אחרים וחמורים יותר. הדברים נאמרו במהלך שיחת טלפון בין הנאשם למתלונן, ולא נטען, אף לא נוצר רושם כי קדם תכנון כלשהו לאמירתם. נראה כי האיום הושמע במהלך השיחה מתוך מה שנראה כ"עידנא דריתחא", ואולי אף מתוך תסכול, שכן השיחה נגעה לכוונת המועצה להפקיע שטח אדמה של הנאשם.

12. לגבי הנזק שנגרם, והנזק הפוטנציאלי - אין ספק כי עצם השמעת ביטוי כה חריף מזיק לשומעו, וכי ראש מועצה המאויים בתפקידו יש סכנה כי יינזק מכך, יחוש בהלה ופחד, ואולי אף יושפע בפעילות השוטפת. מוקדי השלטון המקומי, ראשי ערים וראשי מועצות, מקבלים במסגרת תפקידם החלטות רבות, אשר משליכות במישור הכלכלי והאישי על הכלל ועל יחידים. מתוך תפקידם כמקבלי החלטות, נתונים לא פעם מנהיגי השלטון המקומי להשפעה, לחץ ואף איומים ואלימות ממש מצד גורמים רבים. יש להבטיח את עצמאותם של עובדי הציבור בשלטון המקומי, למנוע איום עליהם, ובכך לא רק למנוע נזק אישי, אלא להבטיח פעילות ציבורית מאוזנת, נקייה מלחצים, שתיעשה לטובת הציבור. אחרי שהבאתי בהרחבת מה את האמור לעיל, באשר לנזקים שעלולים להיגרם במקרים בהם ראש מועצה מאויים על רקע עבודתו, אציין כי דווקא במקרה זה מצאתי שלא מדובר באירוע חמור עם נזקים בפועל, אף לא נזקים פוטנציאליים קשים. הנאשם הנו צעיר בתחילת חייו, שהתבטא באופן חד פעמי בדרך מאיימת וחריפה. לא מדובר באיש עסקים, או במי שאוחז במוקד כוח כלשהו, אף לא במי שחזותו או הרגליו "עברייניים". הנאשם איננו מי שפועל אינטנסיבית במטרה לרפות את ידיו של ראש המועצה, לאיים עליו או להשפיע על החלטותיו. מתוך התסקיר, ואף מהתרשמותי האישית, עולה תמונה של צעיר נורמטיבי שאלימות מילולית אינה מנהגו.

אני סבורה שלמרות הביטוי החריף, לא נגרם לראש המועצה פחד ממשי וחשש בפועל שמא הנאשם אכן יבצע את איומיו.

נזקיו של איום, חומרתו והשפעתו על שומעו תלויה בניואנסים רבים שעניינם בזהות המאיים, זהות המאויים ובנסיבות הרקע.

יש ודי בנוסח מתון ומרומז של איום, אף במבע עיניים או בתנועת גוף בלבד, כדי שאלה ישתקו את המאויים, יפחידו ויעוררו חשש אמיתי מפגיעה.

במקרה הנוכחי נראה כי מדובר במצב הפוך, ובו נוסח האיום הנו בוטה ואליים בתוכנו, ואולם למרות זאת,

השפעתו על המאויים היא דווקא מתונה ובלתי מטלטלת, כמידת נזקו של כלב הנובח אך איננו נושך.

ראש המועצה, המתלונן מר מועדאד זהר אלדין התייצב בבית המשפט לשיבת ההקראה, ביקש להשמיע דבריו, ואמר כי הנאשם פעל בתום לב מבלי שידע את החומרה שיש בעבירת איומים על ראש מועצה, וכי הנאשם התחרט על מעשיו וביקש סליחה. ראש המועצה חזר על עמדתו בפני שרות המבחן, הגיש מכתב באמצעות הסנגור גם במסגרת טיעוני הנאשם לעונש, וחזר וביקש להקל בעונשו של הנאשם ואף למחוק את התלונה נגדו כליל.

התרשמתי שהמתלונן לא פעל מתוך לחץ מצד הנאשם, וכי עמדתו כנה, ותואמת את מידת החומרה הנמוכה שיש באירוע.

לסיכום, מבלי להפחית מחומרתה הכללית של עבירת איומים, במיוחד כלפי עובדי ציבור, הגעתי לכלל מסקנה שבאירוע בודד זה, אשר בקרוב ימלאו ארבע שנים ממועד התרחשותו, לא נפגעו הערכים המוגנים פגיעה אנושה, וכי ניתן במקרים המתאימים להימנע מהרשעה בגינו.

13. הפגיעה של העונש בנאשם - בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן ייגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל:

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על

14. קיימת פסיקה לכאן ולכאן בכל הקשור לאי הרשעת נאשמים במקרים דומים, ומתוך הדברים ניכרת הגישה לפיה כל מקרה נבדק לגופו בהתאם לנסיבותיו ולנסיבותיו של הנאשם העומד לדין. לצד הכלל, לפיו יש לסיים הליכים דומים בהרשעת נאשמים, קיימים גם יוצאים מהכלל.

ב"כ הנאשם תמך את בקשתו לבטל את ההרשעה בפסיקה בה בתי המשפט נמנעו מהרשעת נאשמים שביצעו עבירות איומים.

א. בת"פ (טבריה) 42630-01-15 **מדינת ישראל נגד פלוני**, דובר בנאשם שאיים בהודעה טלפונית על עובדת סוציאלית, עקב ענייני משמורת ילדים. הנאשם נשפט לשל"צ ללא הרשעה, התחייבות ופיצוי.

ב. ת"פ (ירושלים) 44307-02-14 **מדינת ישראל נגד פלוני**, הנאשם הודה והורשע בעבירת

תקיפה בנסיבות מחמירות וריבוי עבירות של איומים כלפי אשתו. דובר בשורת התבטאויות קשה, ואף על פי כן, לאחר הליך טיפולי משמעותי בוטלה ההרשעה והנאשם נשפט לשל"צ מבחן והתחייבות.

ג. ת"פ (רמלה) 14367-06-13 **מדינת ישראל נגד פלוני**, בוטלה הרשעתו של נאשם והוטל עליו עונש של"צ בגין עבירות איומים והיזק במזיד במשפחה.

15. לעומת הפסיקה לעיל, כאמור, בדרך הכלל נותרת במקרים דומים ההרשעה על כנה, גם במקרים בהם עלול להיגרם נזק לנאשמים.

א. רע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל**, המבקש הורשע בעבירת איומים, בכך שאיים על חברתו לשעבר ובן זוגה. בית המשפט הרשיע את המבקש, נעדר עבר פלילי ובניגוד להמלצת שרות המבחן, בית המשפט השית עליו 4 חודשי מאסר על תנאי, קנס וצו מבחן למשך שנה.

המבקש, צעיר בגילו, הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי כנגד ההחלטה להרשיעו וטען כי הוא מצוי בתחילת דרכו, והרשעה עלולה לסכל את כוונתו לבניית עתיד אקדמי ותעסוקתי. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

ב. ת"פ (רמלה) 36062-04-13 **מדינת ישראל נגד יוסי חדידה**, איומים והפרעה לשוטרי בתפקידו, בנוגע לשוטרי תנועה שעצר את הנאשם. בית המשפט בחן את סוגיית ביטול הרשעת הנאשם, והותירה על כנה למרות נתוני החיוביים של הנאשם, הודאתו והתסקיר החיובי.

16. בחינת **מדיניות הענישה** בעבירות איומים מעלה כי ניתנת ענישה מגוונת. כאמור, חומרתו של כל אירוע איומים על עובד ציבור נמדדת בשיקולים הנוגעים לנסיבותיו של האירוע ולנסיבותיהם של המעורבים בו. עבירת איומים על עובד ציבור יש ותחייב קביעת מתחם ענישה שתחתיתו במאסר בפועל, דרך עבודות שרות, ועד מאסר משמעותי לעבריינים חוזרים.

17. בעניין הקונקרטי שבפני, הגעתי לכלל מסקנה כי יהא נכון לבוא לקראת הנאשם ולבטל את הרשעתו, וכי החלטה זו לא תהווה פגיעה חמורה באינטרס הציבורי.

שרות המבחן המליץ, כאמור, לבטל את הרשעתו של הנאשם.

שוכנעתי כי קיים צפי לנזק ממשי שעלול להיגרם לנאשם מהרשעה. אמנם בעת זו הנאשם הפסיק, על פי הנתען, את לימודיו במסלול הוראת הספרות, ואולם הוא לומד גם היום במכללה במסלול חשבונות שכל. התרשמתי מכך שהגשת כתב האישום נגדו הביא לטלטלה משמעותית וקונקרטית בחייו, שכן מחמת חששו לגבי השפעת ההליך על עתידו, הוא הפסיק את לימודי הספרות, ו"הקפיא" את המסלול בו התחיל בהכשרה

להוראה. שוכנעתי בדבר כוונות רציניות של הנאשם ללמוד ולעבוד במקצוע, וכן באשר לכך שהרשעתו של הנאשם בדין עלולה לצמצם את מגוון אפשרויות התעסוקה העומדות בפניו ולהגביל במידת מה את דרכו להתפתח ולהתקדם בחיים.

אני סבורה שמעידה יחידה בפלילים, לגבי הנאשם הנוכחי, למרות חומרתו של האיום שהשמיע, לא רצוי שתחסום בפניו את מסלולי חייו, לרבות כוונתו להיות מורה, על כל המשתמע מכך.

התרשמתי לטובה ממכתבי מעסיקיו של הנאשם, ומצאתי את דבריו ואת חרטתו ככנים. עמדתו הייתה עקבית, החל מהודאה בכתב האישום כלשונו ובחסכון זמן שיפוטי, וכלה בשיתוף פעולה מלא בהליך ככל שנדרש.

התרשמתי מפעולתו האינטנסיבית של נפגע העבירה, ראש המועצה, לסייע לנאשם, ונתתי לעמדתו משקל.

שוכנעתי לגבי סבירות נמוכה כי הנאשם יחזור ויבצע עבירות נוספות, ונראה כי הזמן הניכר שחלף בלא כל הסתבכות נוספת על זו הראשונה בחייו, תומך בהערכה שמדובר במעידה יחידה, ובלתי אופיינית שקרתה על רקע כעס ומצוקה.

לסיכום

18. לאור כל האמור לעיל, **אני מבטלת את הרשעתו של הנאשם** על פי הסמכות בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וקובעת לגביו את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 120 שעות. צו השל"צ יבוצע במסגרת מתנ"ס ארתור פוקס בקריית שמונה, בעבודות גינון ואחזקה כמפורט בתסקיר שרות המבחן.

ב. התחייבות על סך 4,000 ₪, להימנע במשך תקופה של שנתיים מהיום, מלעבור על סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ו, 09 יוני 2016, במעמד הצדדים.